

kunne komme en saa stor Stigning, at Skatten med rette kunde falde vedkommende Prioritetshaver for Brystet, idet han kunde sige: Jeg betragter ikke den Ejendom for mere værd, end den oprindelig var, før den er solgt til andet Brug, og naar man lægger en forholdsvis stor Skat paa den indskrænker man i Virkeligheden Ejendommens Værdi, og derfor finder jeg mig foranlediget til at faa noget af Prioriteten indbetalt. Det er et Forhold, som man ogsaa maa regne med, og som maaske kan faa ret uheldige Følger.

Saa er der endelig det Forhold, som ogsaa er blevet fremhævet flere Gange, at det væsentligt bliver de magre Jorder, som komme til at betale. Det ser jo lidt mærkeligt ud. Nu har man faaet Jernbaner til alle Byer, særlig med Storbyerne som Knudepunkt, i alle de bedre Egne, og der har Samfundet betalt, men nu kommer man til de magre Egne og siger: Nu kunne I faa Jernbane, naar I selv ville betale. Men det er ikke nok, at man forlanger, at de skulle betale til deres egne Baner, men de skulle ogsaa betale for dem, som have faaet Baner i Forvejen, eftersom Banerne ikke alene ere til Fordel for dem, som bo ved Siden af dem, men ogsaa til Fordel for hele Samfundet og for de Baner, som findes i Forvejen. De nye Baner ere jo Fødebaner til Stam-banerne. Det bliver altsaa helt igennem en Uretfærdighed for de Egne, som ikke have haft Baner før. Jeg synes, at dette alene er nok til, at Uretfærdigheden ved dette Forslag er saa stor, at den langt overstraaler den Smule Retfærdighed, som kan være deri.

Jeg har egentlig ikke stort mere at sige end det, jeg nu har sagt, og i hvert Fald vil jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa det Princip, som ligger til Grund for Forslaget, og som gør, at en hel Del, som ellers ikke synes om det, tager imod det, og en anden Del, som ellers ikke vilde være saa meget imod Loven, af den Grund er imod den, nemlig det georgeistiske Princip. Men jeg vil sige, at vi staa ikke frit ved denne Lejlighed. Vi ere i mange andre Henseender afhængige af den Lovgivning, vi have haft i den foregaaende Periode, den Lovgivning kunne vi ikke frigøre os for, og specielt kunne vi ikke frigøre os for den Lov, der her er Tale om, nemlig Jernbaneloven, der vistnok i og for sig var af tvivlsom Natur. Hvis man undersøgte, hvorledes den Jernbanelov i sin Tid blev til, tror jeg — jeg ser, at et æret Medlem nikker

—, at der kunde siges en Del artige Ting herom. Men dette, at man ikke alene vedtager en Lov af saa vældig økonomisk Rækkevidde, som den Lov er, men ogsaa føjer en Bestemmelse til om en Lovgivning paa et andet Omraade, hvor man ikke alene ved, at man har mange Modstandere, og hvor man ikke selv er enig om noget som helst, er i Virkeligheden at drive det vidt i Retning af at binde Efterkommerne, og det er et af de Punkter, hvor man maa lide under Reformpartiets Regimente.

Der er et Ord, der siger, at naar man har Fanden paa Ryggen, skal man i Helvede. Jeg vil sige, at vi have baade i denne og andre Henseender politisk set Fanden paa Ryggen, vi ere afhængige af det, der er lavet i Forvejen. Vi kunne ikke en Gang stemme imod i dette Tilfælde, jeg tror næsten, at vi ikke en Gang ville kunne stille Ændringsforslag, vi kunne ikke forsvare enten at lade Jernbaneloven, som man har gjort sig saa store Forhaabninger om, gaa i Stykker, eller bevirke, at der maaske skulde indtræde andre Kalamiteter. Jeg tror ikke en Gang som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), at man kan forandre Loven, thi man kunde da risikere, at de Folk, som yde Bidrag, forlange Erstatning eller i hvert Fald forlange sig løst fra deres Forpligtelser overfor de forskellige Baner. Det er jeg imidlertid for lidt Jurist til at dømme om. Men jeg mener altsaa, at vi ere nødte til at stemme for denne Lov, og jeg tror ikke, den er saa meget værd, at det kan betale sig at stille Ændringsforslag til den.

Jensen-Sønderup: Jeg skal ikke diskutere med det ærede Medlem, der nu satte sig (Leth Espensen), om, hvor meget denne Lov er værd, jeg tror, at den er meget mere værd, end det ærede Medlem synes, men efter den Betragtning, det ærede Medlem gjorde gældende, synes jeg, han i det hele kunde have sparet sig sine Udtalelser, Forslaget var jo heller ikke dem værd.

Det ærede Medlem berørte en Side af Sagen, som i Fjor var fremme under Forhandlingerne, og fremkom med en Udtalelse, som jeg havde Lyst til at nedlægge Indsigelse imod. Det var den Udtalelse, som for Resten ogsaa det ærede Medlem, der talte først, sigtede til, at det nu er de magre, de fattige Egne, som skulle til at betale, og at den Gang man anlagte Banerne i de gode Egne, forlangte man ikke